

родно прѣдставителство и цѣлиятъ български народъ силилъ се е да се убѣди и върва, че Берлинскитъ договоръ по своето сжщество е нищо друго, освѣнъ врѣмененъ прѣходъ въ историческия процесъ на разлагане отоманската империя. Макаръ нито една отъ балканскитъ държави и да не получаваше своитѣ естествени граници, но неосвободенитѣ още населения естествено длъжни бѣха да се стремятъ къмъ едно положение по-идеално, по-сѣотвѣтствено на справедливостъ и законостъ.

При всичкото въдворено умиротворение въ срѣдата на народното прѣдставителство на I-то Учрѣдително народно събрание, то, въ своята отвѣтна рѣчь, поднесена на Императорския комисарь Князь Дондуковъ—Корсаковъ, подчъртава доста откровенно своитѣ съмнѣния въ успѣха за окончателното успокоение на българския народъ отъ създаденото му въ Берлинъ положение.

Ние прѣдаваме *in extenso* тая рѣчь :

„Ваше Сиятелство,

„По волята и прѣдначъртането на Всемиловичѣйшаго Царя-Освободителя Ваше Сиятелство привѣтствувахте насъ, прѣдставителитѣ на Българското княжество съ отварянето на първото въ освободената наша страна Народно събрание, призвано да положи трайно основание на държавното устройство на това ново княжество.

„Ваше Сиятелство!

„Отварянето на Учрѣдителното наше събрание, отваряне поздравено съ неописанъ възторгъ, както въ гр. Търново — старата столица на затритото прѣдипеть вѣка Българско царство, тъй и на всѣждѣ по